

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Poročilo. — Pisnatek iz „Naznanila“ štajarskega čebelarskega društva. — Dopisi. — Naznanila. —

. Poročilo

o petem obnem zboru čebelarskega društva v Ljubljani 6. maja 1878).*

Ker se je bilo po § 4. društvenih pravil predpisano število zborovalcev sošlo, se je zborovanje okoli treh popoldne začelo. Naj pred predsednik pozdravlja nazočne ter omeni s kratkimi besedami bitko zgubo izvrstnega čebelarja, marljivega uda in odbornika čeb. društva, prečast. gosp. o. Salvatorja Pintarja, gvardijana frančiškanskega samostana, katerega je nemila smrt po dolgi bolezni 24. februarja tek. leta pokosila. Na predlog dr. Ahačiča zborovalci ustanejo ter ginjeni svoje sočutje s tem naznanijo.

Prva točka zborovalnih obravnav je bilo poročilo o delovanju društvenega odbora in napredovanja čeb. društva v preteklem letu.

Žalibog, je rekel poročevalec, da moram spet letošnje poročilo s tem začeti, kakor lanskega, da namreč je leto preteklo in odbor nima kaj pokazati v delovanju in napredovanju čeb. društva zaradi pomanjkanja denarnih pomočkov. Odbor je tedaj:

1. Spet preteklo leto oskrboval, česar je bilo treba za izdavanje društvenega lista.

2. Imel je odbornih sej tudi letos le troje, in sicer 26. februarja, 31. julija in 27. decembra l. 1877.

Pri prvih dveh so bile obravnavane le bolj navadne društvene potrebne reči; tretja pa sega tudi v vnanje zadeve društva. Naj mi bo toraj dovoljeno v tej seji obširnejše spregovoriti. Pred 4 leti, kakor vsem znano, je odbor za večji uspeh in hitrejše razširjanje umnega čebelarstva s premakljivimi satniki, osnoval in napravil razstavo novejšega čebel. orodja. Poročevalec je bilo naročeno preskrbeti razstavno sobo in prihajočim čebelarjem razstavljeno orodje in njegovo rabo pokazati. Obetal se mu je se vé da odškodovanje in povračilo, kar bo za razstavno sobo mogel plačevati. Plačeval je res 4 leta, a povračila še tudi vinarja ni dobil. Stanovanja

*) Zarad poročila je izostal sklep članka: „Vojske o vosku“ ter pride prihodnjič.

so v Ljubljani draga in dolg se je od leta do leta naraščal, ki Bog zná kdaj bo plačan. Da bi poročevalec za trud in sitnost, ki je z razstavo sklenjena, še drago najemšino plačeval, se gotovo ne more tirjati — tudi sicer ni v takih prijetnih okoljšinah, da bi to zamogel storiti. Da bi se toraj stari dolg pred poplačal, novi pa ne naraščal, je odbor v seji 27. decembra preteklega leta sklenil, naj razstava za nekoliko časa preneha ter se razstavno orodje prodá. Če nam sčasoma okoljšine, kar še upamo, postanejo ugodniše, se bode že spet poskrbelo, kar bo odbor za obilniši vspeh umnega čebelarstva potrebnega spoznal.

3. Slovensko čebelarsko društvo se je preteklo leto prvokrat udeležilo čebel. razstave združenega občnega zbora avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu ter je poslalo tje dva panja (ležaka in stojaka), zboljšán lonec za izkuhovanje voščin in nov strojček, se toliko navadnega ropanja obvarovati (od č. g. Fr. Čebularja, župnika v Povirju). Občnega zbora v Lincu so se pa udeležili: poročevalec, župnik in odbornik č. g. Anton Jugovic, in g. Anton Mandelc, duh. pom. v Proserjih. Več o tem zborovanji je svoj čas dotično poročilo povedalo ter „Slovenska čebela“ po svetu raznesla.

4. Po naročilu čebelarjev se je oskrbelo in razposlalo 21 panjev. Veliko več bi se jih bilo med ljudstvo spravilo, naj bi bili zamogli panje po poprejšnji znižani ceni dajati; pa zarad dolgá in sklepa četrtega občnega zbora smo bili omejeni. Le osem naročnikov je dobilo po enem panju še za znižano polovično ceno, ker so bili še pred sklepom občnega zbora naročeni.

5. Društveni odbor se je preteklo leto prvokrat obrnil za podporo čeb. društva do vis. dež. zbora v Ljubljani. V svoji sklepni seji 21. aprila 1877 je dež. zbor na poročilu in predlog dr. Jan. Bleiweis-a brez ugovora dovolil 200 gld. podpore. Slava in zahvala! — Enako, kakor druga leta je pa odbor se obrnil tudi do vis. c. kr. ministerstva kmetijstva, ktero je po priporočilu slavnega centralnega odbora kmetijske družbe v Ljubljani z odlokom 11. junija 1877 št. ⁵¹ 4/444 čeb. društvu 200 gld. podpore dovolilo.

Tako je bilo mogoče, da so bili letos zaostali tiskarni stroški, toraj saj delalci, plačani. Več bi bila ta dvojna podpora zdala, naj bi udje letnino redniše odrajtovali in društvo saj nekoliko več udov imelo, da bi zamogli letne stroške z lastnimi dohodki poplačati.

Toliko zdatno podporo in prijaznost, pravi g. predsednik, naj bi zbor tudi letos blagovolil pripoznati in vstati ter s tem svojo posebno zahvalo vis. dež. zboru in sl. odboru c. kr. kmetijske družbe izreči.

Nazoči zborovalci takoj vstanejo ter enoglasno slavo in srčno zahvalo izrekujejo.

6. Je bila ravno naznanjena točka vesela za društvo, mu pa nasproti pelina tudi ni manjkalo. Žalostno je, da pri vednem klicu in prizadevanji društvo ne more prodreti in vnemarnosti pri udih in neudih ne more premagati. Gotovo bi ne bilo treba, da društvo v nedelalnosti čas trati, naj bi bili čebelarji sploh in udje posebno malo marljivši in za dobro reč bolj vneti. Naj bi bil le vsaki petdeseti čebelar ud našega društva (to menda saj ni pretirana tirjatev!) bi društvo prav dobro stalo ter tudi zamoglo vspešniše delati. Al tudi še na sto čebelarjev ne pride en ud, dasiravno imamo za vse Slovensko edino le eno društvo. Če si pa nočemo sami pomagati, kdo neki naj bi nam pomagal! Lahko bi bila do zdaj prejeta podpora veliko zdala, naj bi bilo več udov, tako pa je zdala malo in kadar bo

podpora nehala, — kar bo gotovo pred ali potlej — bo nehalo tudi društvo. Tudi marsikaterih udov se v nemarnost na debelo drži. Znabiti ojstra beseda, pa — resnična je. V dokaz naj služi sledeča statistika: Lansko leto smo obetali doklado o umnem čebelarstvu k naši „Slov. čebeli“ zastonj dodajati, če bi se vendar nekaj več udov oglasilo. Oglasilo se jih je 34 vsega vkup (l. 1876 se jih je bilo saj 48 novih udov oglasilo). Nasproti pa je odstopilo 25 starih udov, tedaj smo bili na boljšem za 9, reci devet celih udov! Koliko potem ostaja za tisk doklade? Letos smo o začetku leta vabili na naročbo slovenske čebelarske knjige, ki nam je saj zadosti potrebna, ker nimamo nobene, in oglasilo se jih za-njo celih — dvanaest udov! Dalje naj še omenim vplačevanje letnine. L. 1876 je zaostalo letnine 54 gld.; l. 1877 pa 86 gld. Po tem takim se menda ne bo nikdo čudil, da se dolga z vso podporo ne moremo znebiti. Kako neki, če moramo s podporo sprotno tiskarne stroške plačevati, namest da bi jih z letnino društvenih udov plačali?

K tej statistiki še dostavljamo, da nam je umrlo osem udov, tako da društvo šteje še 230 udov.

Po poročilu je bil mali razgovor o zaostali letnini, ter po predlogu gosp. dr. Ahačiča sklenjeno, da naj se dolg iztirja in v nemarni plačevalci zbršejo.

Potem je bil letni račun predložen, po gg. Simonu Žužeku in Miha Kunovaru ju pregledan in potrjen.

Na vrsto pride potem četrta točka obravnavalnega načrta, namreč volitev odbornika namest umrlega gvardijana g. o. Salvatorja. Ker je zaradi odbornih sej želeli, da bi bili odborniki ali v Ljubljani, ali saj blizu Ljubljane, je g. dr. Ahačič predlagal, naj se izvoli g. Jernej Jemec, trgovec in čebelar v Ljubljani, ki je bil potem tudi enoglasno izvoljen.

O izvolitvi častnih udov je odbornik g. dr. Ahačič govoril, da naj se opusti za častne ude imenovati ptuje, nam neznane može, ki se za naše slovensko čebelarstvo malo brigajo ter naj se rajši imenujejo domači izvrstni čebelarji, ki zmorejo v marsikateri reči deželi koristiti. Predlagal je, naj se letos izvolita vsem znana sloveča čebelarja g. Franc Souvan, posestnik in trgovec v Ljubljani, in čast. g. Anton Jugovic, župnik v Borovnici. Predlog je bil enoglasno sprejet.

Predsednik, g. Jerič na to pravi: da moža, ki se dejansko sicer s čebelarstvom ne peča, mu pa zato vednost o čebelarstvu ne manjka, ki je deželi v vsestranskih, kmetijskih oddelkih (tedaj tudi v čebelarstvu) že toliko koristil, katerega domorodstvo po vsem cesarstvu in dalje čez avstrijske meje slovi, ne smemo pozabiti ter predlaga, da za častnega uda se imenuje blg. gosp. dr. Janez Bleiweis. Predlog je bil z naj večjo radostjo in zadovoljnostjo od zborovalcev enoglasno sprejet.

Pri razgovoru o šesti točki načrta, razprodaji razstavnega čebelarskega orodja, je po mnogim besedovanji g. Souvan predlagal, naj se vse razstavno orodje g. predsedniku prepusti za odškodvanje razstavne sobe. Zborovalci so temu predlogu radi pritrdili. *)

*) Predsednik darilo že sprejme, kolikor bo ravno zaleglo. Zaleglo bo pa komaj (in tudi ne) za najemšino enega leta. Po naših mislih vse vkup ne bo petdeset gld. vrglo. Da bi se za toliko prodalo, za kolikor je bilo društvu dano, ni misliti, zlasti ker je mnogo reči za slovenske čebelarje nepotrebno, n. pr. panjiči in koriteca za moko in mnogo drugzega. Medmetalnica je bila, ker je bila ravno prilika, že lansko leto prodana ter znesek v letni račun postavljen.

Ker so bile vse točke zborovalnega načrta obravnovane ter kakih predlogov posameznih udov ni bilo, je bil peti občni zbor končan in sključen.

Za začetik razprodaje razstavnega čebelarskega orodja je bilo nekaj malega potem prodano.

Večidel zborovalcev, katerim se ni domu mudilo, si je ogledalo čebelnjak g. Souvana, kjer se je v prijaznem, domačem pogovoru še marsikaj govorilo in pretresovalo.

Posnetek iz „Naznanila“ štajarskega čeb. društva.

Prejeli smo te dni I. zvezček „Naznanil štajarskega čebelarskega društva“ (Mittheilungen des steiermärkischen Bienenzucht-Vereines). Ker je naš naj bližnjiši sosed in tovarš, naj nekoliko črtic iz „Naznanil“ posnamemo.

Iz „Naznanil“ razvidimo, da se je bilo k zadnjemu občnemu zboru 27. decembra 1877 sošlo 97 udov. Iz poročila omenimo le, da se je število družbanov preteklo leto jako pomnožilo in sicer od 499 na 584, tedaj za 85 udov. Društvo šteje šest podružnic in sicer: 1. v Radgoni z 131 udi; 2. v Celji z 122 udi; 3. v Ennstthalu-Admontu z 74 udi; 4. v Gleisdorfu z 44 udi; 5. v Mariboru z 58 udi in 6. v Lipnici z 16 udi.

Udje so kakor pri nas: Častni, dopisovalni, vstanovni, podperalni in delalni udje.

Iz odbornega predloga razvidimo, da ima vsaka podružnica pravico napravljati čebelarsko razstavo ter pripoznavati izvrstnim čebelarjem častne diplome. Enako razvidimo, da društvo ima pravico ter je tudi pri občnem zboru pripoznalo za lepo blago: mёд, vosek, čeb. orodje mnogim čebelarjem sreberne državne in društvene medalje, pripoznalne diplome in denarne premije.

Letni račun kaže 70 gld. gotovine in 104 gld 95 kr. vrednosti raznega čeb. orodja v zalogi. Odbor je v seji 7. februarja tek. leta sklenil napraviti tri potovalne ali shodne zборе kje na zgornjem Štajarskem. Kmalo potem pa naznanuje, da sklepa ne more spolniti, ker je nenadoma mogel izdati vso gotovino in še nekaj dolgá narediti. „Prazin panj ne more rojiti, pravi odbor, in prazna denarnica ne more potovalnih govorov in shodov napravljati“. „Težko nam je, pravi poročilo dalje, tako naznanilo po svetu pošiljati, pa huda sila nas je primorala resnico naravnost povedati, da udje zvedó, zakaj pri vsi dobri volji ne moremo nič storiti“. Tudi zanaprej si odbor ne dela praznih upov, da bi bilo boljše; ker zaostala letnina je preteklo leto znašala 114 gld., koliko bode še le na koncu l. 1878?

Toliko iz zborovega in odborovega poročila štajarskega čeb. društva.

* * *

Ne moremo si kaj, da bi malih opombic ne dostavili. Veselilo nas je, ko smo čitali, koliko udov je prišlo k občnemu zboru; al spomin, kako je pri nas, nam je veselje naglo ogrenil. Kakor kaže, je društvo bolj nemško, kakor slovensko, saj večina podružnic je na nemškem Štajarskem. Menda tudi zato tam toliko zanimanja, pri nas toliko vnemarnosti. Društvo je pridobilo v preteklem letu 85 udov in pri nas, dasi smo obetali prilogo o umnem čebelarstvu zastonj dodajati, se je

oglasilo vsega vkup le 34 novih udov, zato jih je pa pošteno odstopilo 25 starih! — K občenemu zboru se je tam sošlo dobro šesti del udov: po primeri bi jih moglo pri nas blizo 40 udov k občenemu zboru priti, pride pa jih, naj se že občni zbor skliče pri kakoršnjikoli priliki hoče, komaj po 12 do 15 — toliko, da komaj smé sklepati. Pri toliki vnemarnosti nam ni pomagati!

Drugo opombico smo prisiljeni storiti zaradi pravice društva, da sme pripoznavati marljivim čebelarjem razne medaile, diplome in denarne svote. Odbor našega društva je za to pravico prosil že prvo leto in ker spodbudljiv večin te pravice dobro pozná, je l. 1876 novo izvoljen odbor prošnjo do c. kr. ministerstva kmetijstva ponovil; al dosegel ni ničesar niti prvokrat, niti drugokrat, dasiravno ste različni osebi ministersko stolico zasedali.

Tretja opombica naša naj velja denarnemu stanu društva. Od začetka bi bili štajarskemu bratcu kmalo nevošljivi; al ko smo vse prečitali, smo se prepričali, da je le toliko na boljšem, da ima veliko več udov in tiskarnih stroškov veliko manj (izdaja le dva zvezčka s 1½ do 2 pól na leto). Zarad pomanjkanja denarja se mora enako nam vsakemu uspešnemu delovanju odpovedati. „Prazin panj ne more rojiti in odbor s polno kaso praznega pri naj boljši volji nič storiti“, velja žalibog njemu in nam.

Nevemo kaj bi rekli, da nas je naznanilo odbora zaradi zaostale letnine 114 udov bolj vžalilo, ali bolj tolažilo? Mili Bog, povsod enake tožbe! Dva vzroka tú in tam vse vničita: da se društvo ne podpera, kakor dobra reč zasluži in da se letnina redno ne vplačuje. Naj gg. udje in neudje malo pomislili, koliko žrtuje vredništvo in opravištvo in koliko sitnost in težav dela vnemarnost in nerednost, znabiti bi se marsikaterim oboje vendar le malo greh zdelo ter bi se poboljšali!

Vredn.

Dopisi.

S Kobariske okolice mesca marcija.)* Travniki so se začeli okinčevati z mnogoterimi cveticami zgodnje spomladi, po pečinah se razcveta rudeče resije, in čebelice, naše ljubljenske, zdramile so se iz zimskega spanja, ter hitijo ob lepih dnevih nabirati cvetnega prahu, medú i. t. d. za prihodnji zarod, za prihodnje delalke, na ktere stavimo svoje upanje. Lansko leto je bilo za tukajšnje čebelarje prav revno, t. j. za tiste, kateri čebel niso prevaževali v ptuje kraje. Morali smo tedaj na jesen marsikteri panj podreti in iz njega drugim panjem medú dokladati, da nam je za spomlad kaj plemenjakov ostalo. Le na ta način, da smo z več panjev po enega napravili, smo rešili svoje čebelnjake popolnega pogina. Tako, vidite dragi čebelarji, je bilo za nas lausko leto. Če bi bil Bog poslal o sv. Jerneji pohlevnega dežja, bili bi gotovo bolj zadovoljni. Do sv. Jerneja so srednji panjevi, kakor sem jih večkrat tehtal, po 1 funt na dan nabrali, močnejši pa še več. Ali pozneje še toliko niso čebele več vdobile, da bi imele za vsakdanjo hrano.

Srečniši pa so bili naši sosednji Kobaridci, kateri so imeli svoje čebele po leti na Laškem, na jesen pa na Krasu. Več je Kobaridskih čebelarjev, kateri so lani pridobili po 25 centov medú. Kaj ne lep dobiček, dobro plačilo za njih trud? Komu

*) Po naključji zakasnjeno. Brez zamere!

Vredn.

bi se sline ne cedile, po toliki množini sladke tekočine? Slišal sem, da, kdor je lansko jesen imel čebele na paši okoli Gorice in na Krasu, bo imel vselej v dobrem spominu leto 1877.

V prvem svojem listu si, draga „Slovenska čebela“, ponatisnila društvena pravila in prosiš slovenske čebelarje, naj bi Te sprejeli v svoje čebelnjake! Kaj, ali si pa priletela tudi k vsem slovenskim čebelarjem na Primorskem? Poznam v Gorici in njeni okolici 4 sloveče čebelarje duhovskega stanu, ktere bi smel „Rothschilde“ imenovati v čebelarstvu. Eden med njimi je še odličen slovenski narodnjak, vsi pa vneti za čebelarstvo. Če pa pregledujem imenike naročnikov „Slovenske čebele“ poprejšnjih let, pogrešam njih imena. Škoda, da Te taki Kroeuzsi ne podpirajo. Dokler bomo le boljše ubožni čebelarji tvoji naročniki, ne boš mogla s pravim vspehom delovati.

Voščim Ti tedaj, da bi se taki čebelarski bogataši vsaj po par iztisov naročili, in če oni poduka ne potrebujejo, pa naj liste manj premožnim čebelarjem darujejo. *)

Od Ljubljanske okolice. A. Z. Veseli se in žaluje čebelar s čebelarjem. Toraj menda je prav, da si čebelarji v svojem lastnem časopisu vesele in žalostne dogodke ravno tako zvesto naznanjujejo, kakor vsakoletne skušnje o čebelarstvu. Naj vam slovenskim čebelarjem tedaj tudi jaz z malimi vrsticami naznanim, kako se nam godí.

Lanska jesen je bila za nas čebelarje tako nekako srednja, da smemo si želeči in reči: Naj bi le nikoli slabeje ne bilo! Čez zimo so vsi plemenjaki preživeli; kar nas je posebno veselilo, je bila snaga v panjih. Tako so bili pa snažni, da nismo za potrebno spoznali, panje odperati in snažiti. Resnico pa moram vendar povedati, da za marsikteri panj bi bilo boljše, ko bi ga bili o začetku spomladi posnažili; pri nekterih panjih smo mogli to pozneje nadomestiti, kar bi bili predlagljje storili; pri ostalih se bo znabiti še le pozneje pokazalo, da bi bilo tudi zanje boljše, ko bi se bili starega vodila držali ter vse panje na spomlad posnažili. **)

Spomlad nam je bila letos še precej ugodna; prvi roj smo tukaj imeli 6. maja, drugega 11. maja in potem še dalje več, tako da upamo meseca maja večino rojev, tudi družeev in tretjinčekov v čebelnjaku imeti. Paše imajo čebelice zdaj dovolj; le na rudeči detelji je ne bo toliko, kakor lansko leto, ker se nam je ta bolj slabo obnesla; pri močnejših panjih se vendar povsod méd kaže.

*) Dobra misel — gotovo popolno vpravičena; al dokler le misel ostane, bo „Slovenski čebeli“ malo pomagano. Ne bomo starih tožb ponavljali, ampak le rečemo, da Vaših čebelarskih Rothschildov ni nobenega pri društvu, tudi odličnega slovenskega narodnjaka ne. G. F. M. je bil kako leto, potem se mu je nepotrebno zdelo. Odkritosrčno spoznamo, da od bogatašov nismo nikoli veliko pričakovali — taki imajo skrb le za-se — pač pa smo se nadjali, da bodo manj premožni gorečniši, pa nade nas čedalje bolj zapuščajo. Vredn.

**) Da, vselej je naj boljše, panje na spomlad posnažiti. Znabiti se poveršnjemu pregledu potreba ne kaže, ali kolikokrat se nesnaga še le po skrbnem preiskovanju pokaže? N. pr. po skrivnih kotih in satovji črv, i. t. d. Če drugega nesnažnega ni, je gotovo mnogo meli, ki zavolj vlažnosti še dalje bolj trda postaja ter je čebele ne morejo vun spraviti, kjer se pa pozneje satni črv naj laglje izleže. Enako je potrebno, da se čebelar prepriča, je li v panju z matico vse v redu ali ne, ker od tega je odvisen ves poznejši napredek. Vredn.

Kako pa s čebelarско knjigo, bo li kaj ali nič? Ne zamerite, če smo zaradi knjige malo radovedni ker smo je tudi potrebni. *) Še bi rad dostavil, če nisem nadležen, da letina se nam letos prav dobra obeta na polji in v sadnih vrtih. Bog nam oboje ohrani, ker tega smo še bolj potrebni.

V *Spodnjem Zemonu na Notranjskem G. P.* Predraga „Slov. čebela!“ Ker nam od vseh krajev žalostne in prijetne novice donášaš, povej svojim čitateljem, kako slabo se nam letos tú s čebelarstvom godí. Danes, ko to pišem, je ravno prvega junija in — še nobenega roja nimamo. Naš vrli in veliki čebelar g. A. Ličan mi je te dni rekel: Že več kakor 25 let čebelarim, pa tega se ne spominjam, da bi meseca maja nobenega roja ne bil imel. Mnogo drugih čebelarjev sem popraševal, pa vsak mi je žalostno rekel, da letos še ni roja spravil. Pa tudi upanja nimamo, da bi bilo skoraj kaj boljše, ker čebele so začele prav pridno zalego trgati in razderati. Vreme je silno vetrovno in deževno, od tod menda tudi naša nezgoda; cvetja po travnikih je malo in še tisto izprano. Na zgodnjo spomlad so bile prav dobre in imeli smo naj lepše upanje, pa — človek obrača, Bog obrne. Bog daj, da bi bilo saj zanaprej boljše!

Na *Unci 14. maja J. P.* Vem, da nisem prvi, vendar Vam naznanim, da sem danes prvi roj dobil. V celi okolici še nisem od nobenega roja slišal, zato pa, če nisem prvi pri Vas, sem pa saj prvi pri nas. Še bolj me pa sili, čebelarjem moj prvi roj naznaniti, ker sem ga dobil od lanskega prav poznega drujeca, ki je namreč bil 25. rožnika. Čudno, mnogo lepih rojev sem imel preteklo leto meseca maja in o začetku junija. Pustil sem vse močne in dovelj težke, pa nobedin mi ni rojil, kakor ta — eden naj zadnjih drujecev!

Čebelna paša je pri nas zdaj prav dobra, tedaj se nadjamo še mnogo veselja pri naši čebelni mladini vživati. Naj bi se nam le vreme kaj ne popačilo! Zdaj je na polji vse lepo, in sadno drevje nam obeta mnogo sadu.

Naznanila.

1. Tú postavimo naj pred naznanilo zaradi izdavanja slovenske knjige o „umnem čebelarstvu“ ter moramo zalibog reči: „S te moke ne bo kruha“.

Naj ponovimo o kratkem, kar se je zaradi tega do zdaj že zgodilo. Naj pred smo prosili c. k. ministerstvo kmetijstva za podporo ter dokazali nujno potrebo knjige. Enkrat ni bilo odgovora, drugič smo prejeli zaničnega, ker „povsod primanjkuje denarjev“. — Potem smo obetali polagoma dodajati prilogo društvenemu listu, če bi se dostojno število udov oglasilo. Oglasilo se jih je o novem letu nekaj čez dvajset in čez leto še nekaj, vsega vkup 34 novih udov. List vzame za-se celo letnino, dokler je tako malo udov, tedaj za prilogo ne ostaja nič. Vse drugače bi bilo, ko bi se nekaj stotin več udov oglasilo, potem list za vsakega uda veliko manj stane in tako bi bilo mogoče ostanek za prilogo porabiti in udje bi

*) Odgovor v naznanilu.

tako v kakih dveh letih knjigo zastonj v rokah imeli. — Ker tedaj s prilogo ni šlo, smo naznanili letos naročbo na knjigo, kakor je dandanašnji splošna navada. Oglasilo se je do zdaj devet naročnikov po enem iztisu, dva po dva iztisa in eden za tri iztise, tedaj vsega vkup 12 naročnikov za 16 iztisov. Recimo, da bode tiskano knjigo sto naročnikov več vzelo, ker nekteri pozabi se naročiti, drugi čaka, da je tisk končan in knjiga dodelana in še tretji ima še kak drugi vzrok. Knjiga že vezana čez poldrugi goldinar ne sme veljati, če hočemo kaj spečati; tedaj, naj tudi kupni znesek visoko računimo, kaže, da bi se skupilo kakih 150 gld. — naj bo 200 gld. Tisk, papir, vezanje i. t. d. bi stalo naj manj 800 gld., naj berž bi mogli še kaj došteti, kakor je že navadno, da človek vselej premajhen proračun dela ter marsikaj pozabi v poštrevzeti.

Po tem takem se nam obeta delo in trud zastonj (kar bi se zarad dobrega namena znabiti še dalo storiti) in verh tega še več stotin doplače, kar pa v zdajnih okoljšinah nikakor ne gré. Tedaj: kakor nam je neljubo in kakor je tudi slovenska knjiga o umnem čebelarstvu potrebna, ne more za zdaj nič biti.

Svita se nam čez drugo malo špranjico nekoliko upanja, pa ker je reč od dobre volje drugih mnogo odvisna, ne moremo zdaj nič obetati. Če kaj bo, povemo o svojem času. Vredništvo.

2. Zarad plače zaostale letnine lepo prosimo, da nam jo dotični udje blagovolijo pred ko mogoče poslati.

3. Dalje opomnimo, da po §. 7. društvenih pravil, vsak velja za uda, če nam odstopa do konca leta ne naznani, tedaj smo mu dolžni tudi društveni list pošiljati. Upamo, da nam nobedin ne more očitati, da tega nismo zvesto storili. Da, vsakemu smo ga pošiljali in na to nismo gledali, kdaj nam je kdo letnino poslal. Se vé da, naj manj sitnost bi bilo, če bi vsak o novem letu naročnino poslal; pa že vemo in skušamo, kako je: eden nima, drugi pozabi, tretjega kaj družega zadržuje. Sicer pa nam pride vselej prav, kadar kdo pošlje, da le pošlje — za male neprilichnosti ne porajtamo. Le toliko vse ude prosimo, da nam letnino blagovolijo poslati pred koncem leta, ker moramo o koncu leta račune skleniti in poplačati mnogo potrebnih reči.

S tem odgovarjamo na več prašanj ter zadostimo tudi sklepu občnega zbora

4. Ker je razprodaja razstavnega čeb. orodja sklenjena, prosimo, naj se hitro oglasi, kdor hoče in želi kaj čeb. orodja kupiti, da si več najemšine za razstavno sobo prihranimo.